shree satyanArAyaNa pAlA

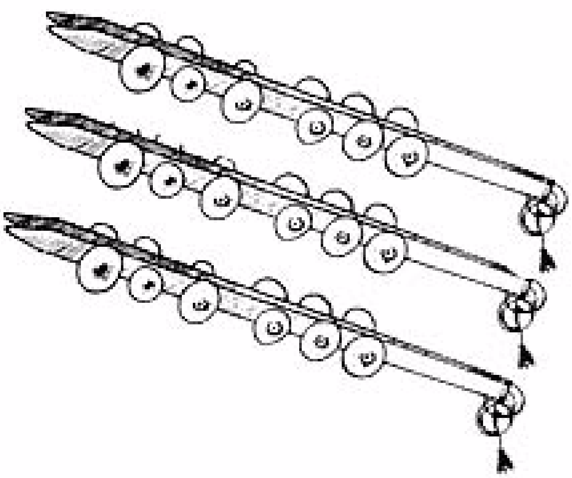

hÑ j [Ô_ÐeÐ¯Z `ÐmÐ

*Festivals of Odisha #**107***

ver 1.0_112207

Publisher :- www.odia.org

Price :- Priceless

Not for any business use

ଶୁଣ ସର୍ବ ସଭାସଦରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କର କାଲାମ । ନିଶ୍ଚୟ ହାସଲ ହୁଏ ଫଳେ ହାଏ କାମ । ଇସ୍ତାର ପିଆର ଭାଇ ଶୁଣ ସର୍ବଜନ । ସତ୍ୟ ପୀର ସାହେବର ମହିମା ବର୍ଣ୍ଣନ ॥ ଆସମାନେ ହବ୍ୟାସନେ ବସିଥିଲା ଖୋଦାଏ । କୌତୁକ କରେନ ଜନମିଲୁଁ ଦୁନିଆଏ ॥ ଆମି ସେହି ଦେବତା ଅଲେଖ ନିରାକାର । ସ୍ୱର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ରସାତଳେ କରନ୍ତି ଆମାର ॥ ଫକୀର ହଇଯା ଆମି ଦୁନିଆ ଭିତରେ । ଅକଦା ବାନ୍ଧିଆ ପାନଜନ ଉପକାରେ । ଜଗନ୍ନାଥ ରୂପେ ଆମି ଓଡ଼ିଶାତେ ଆଇ । ହିନ୍ଦୁ ମୁସଲମାନସର୍ବ ମତଏକାକାର ॥ ବାରବାଟି ମଧ୍ୟେ କୌତୁକ ରଙ୍ଗନାଟେ । ସାଣ୍ଡ ସାର ଅନ୍ନ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ଭକାଏ ହାଟେ ॥ ଘିଅବିକା ପିଠାବିକା ଆଉ ଶ୍ୱେତ ଲଡ଼ୁ । ମନରୁଚ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ଆମାନ ଗାଡ଼ୁ ଗାଡ଼ୁ ॥ ରାମ ରାମ ଉତ୍ତମାନ କୋରାନ ପୁରାନେ । ଦେଖିବ କେମନେ ଲୋକେମାନେ କି ନା ମାନେ ॥ କାଞ୍ଚା ପାକା ଶିରଣୀ ଦେ ଆସ୍ଥାନେ ପୂଜିଆ । ତାଜବ ହଇବେ ଲୋକେ ଦୂହାତେ ଲୁଟିଆ ॥ ତବେ ସତ୍ୟପୀର ବଲାଇବ ଦୁନିଆଏ । ଅତବଲି ଆସମାନ ଛାଡ଼େ ନରେ ଦାଏ । ପଦ୍ମଫୁଲ ରୂପୀ ହଇଆ ସତ୍ୟନାରାୟନ । ଦରିଆତେ ଦାରୁବ୍ରହ୍ମ ରୂପେତେ ଭାସେନ ॥ ସେଇ ବର୍ତ୍ତିଥିଲ କୁନ୍ତୀ ପାଖିରସେ ବେଟୀ । କୋରାନ ପୁରାନ ଶୁନେ ପ୍ରାତଃକାଲେ ଉଠି ॥ ଏଇରୂପେ ପ୍ରତିଦିନେ ଶୁନେ ସେ କୋରାନେ । ଗଙ୍ଗାଏ ମହନ୍ତଯୋଗ ପଡ଼ିଲେ ସ୍ନାହାନେ ॥ ଲଗ୍ନତେ ତାହାରମନ ହେଲ ଉତ୍କଣ୍ଠନ । ଗଞ୍ଜଦାସୀ ସଙ୍ଗେ ଲଇଁ କରିଲ ଗମନ । ସକଲ ଲୋକନ୍ତା ତାର ଆଏ ଯାଉଛେ କାଉଛେ । ଗୋଲାମ ନଫର ସର୍ବ ଯାଏ ଆଗୁପାଛେ ॥ ଦୋଲାଏ ଚଢ଼ିଆ ଯବ ଗଙ୍ଗାର କିନାରେ । ଗୋସଲ କରିତେ ଦୋଲା ହଇତେ ଉତ୍ତରେ ॥ ପଦ୍ମଫୁଲ ରୂପ ହଇଆ ସତ୍ୟନାରାୟଣ । ଦରିଆର କିନାରାତେ ଭାସିତେ ଥିଲେନ ॥ ଗୋସଲ କରିତେ ଥିଲ ଜେମା ଦରିଆତେ । ଦେଖିଆସେ ପଦ୍ମ ଫୁଲ ଉଠାଇଲେହାତେ ॥ ଉଠାଇଆ ଫୁଲ କନ୍ୟା ନିବାର ଶୁଙ୍ଘିଲ । ସତ୍ୟନାରାୟଣ ତାର ଗର୍ଭେତେ ରହିଲ ॥ କପାଳେ ବହ୍ମାର ଲେଖା କେ କରିବ ଆନ । ସାହାଯାଦୀ ଗର୍ଭତେ ରହିଲେ ନାରାୟନ ॥ ମାନବ ହଇଆ ପୀର କେନ ଜନମିଲ । ନାରିକେଲ ଜଲ ଯେନ ଅକସ୍ମାତେ ହୈଲ ॥ ଗୋସାଲ କରିଆ କନ୍ୟା ପ୍ରବେଶ ମହଲେ । ସତ୍ୟପୀର ହସ୍ତଗର କବକଣ୍ଠ ବୋଲେ ॥

ସାହାଯାଦୀ ଗର୍ଭତେ ରହିଲେ ସତ୍ୟପୀର । ଦିନେ ଦିନେ ଗର୍ଭବାଢ଼େ କାହିଲ ଶରୀର ॥ ମୁଖେତେ ଉଦ୍‌ଗାର ଉଠେ ହାଇ ନିରନ୍ତର । ପଲଙ୍କ ତେଜିଆ ଶୋଏ ଜମିନ ଉପର ॥ ବସ୍ତୁ ମାଯା ବ୍ୟକ୍ତ ହୈଲ ପାଶ୍ଚାରମହଲେ । ଲେଡନ୍ତି ଛେଡନ୍ତି ଗର୍ଭ ଦେଖିଲେ ନିରେଲେ । ପାଶ୍ଚାଯାଦୀ ଆଗେ ଦାସୀ କହେ ହକିକତ । ଗର୍ଭବତୀ ବେଟିଉଆ ଭୂମର ତକତ । ଶୁନି ଚମକିଆ ବଡ ହେଟ କୈଲ ଶିର । ପାଶ୍ଚାର ଆଗୁତେ ଗିଆ କରିଲ ଜାହିର ॥ ବାମାହେତେ କଥା ପାଶ୍ଚା ଶୁନିଆ ବେଟିରେ । ଜୀଅନ୍ତା ଗାଡ଼ତେ ଆଜ୍ଞା ଦିଲେନ ଉଜିରେ । ଉଜିର ବଲେନ ରାଜା ନିବାସାହଯାଦୀ । ହଜୁରେ ଅରଜ ମୋର କରିବ କଇଦ ॥ ବିଷମ ତୋମାର କୋଠା ନା ଗଲେ ଦଇଆର । ମନୁଷ୍ୟ ଗମିତେ ରାସ୍ତା କୋଥା ଆଛେ ଆର ॥ ଏତେ ବଡ଼ ଭରସାକେ ଆସିବେମଧରେ । ପଙ୍କାକରେ ବୁଝିଯୁଁ । ଗର୍ଦ୍ଦନ ମାରତାରେ ॥ ପାଶ୍ଚାବରେ ଉଜିରହେ ଏହି ଖବୁବାତ । ମାରି କିବା ଛାଡ଼ ବନେ ବେଟୀ ନବଜାତ ॥ ଉଜିର

ବଲେନ ପାପ୍ରା ଶୁନ ହେ ବଚନ । ଗର୍ଭବନ୍ତି ନାଶ୍ରି ତାକେ ମାରିବ କେମନ ॥ ଗର୍ଭବନ୍ତି ନାଶ୍ରି ଯଦ୍ଧ ପ୍ରସବାନା ହଏ । ତାହାରେ ଦଣ୍ଡିଲେ ପାପ ପୁରାନେତେ କହେ ॥ ଦେବ କ ଦାନବ ଆଛେ ବୁଝିତେ ନା ପାରି । ପ୍ରସବ ହୋଇବେ ଯଦ୍ଧ ଦେଖି ତାକେ ମାରି ॥ କାରାଗାରେ ଆଗୁଆମି ବନ୍ଧତେ ରାଖିବ । କ ଅବା ଜନ୍ମିବେ ତାକେ ଦେଖେ ଦଣ୍ଡ ଦବ । ଉଙ୍କିରେକେ ପରମାନ ହଲେନ ପାପ୍ରାଏ । କାରାଗାରେ ବନ୍ଧ କରି ରଖିଲେନ ତାଏ ॥ ଏମନ ସେ କାରାଗାର ଯମେର ଦୋଷର । ବନ୍ଧକରି ରଖିଲେ ନ ରାଖି ଅନ୍ତ-ଚର ॥ ଦେବକୀରେ ରାଖେଯେନ କଂସ ବନ୍ଧଘର । ଦଡ଼ଘଡ଼ କଂସ ଯେନ ମାତାଏ ଖବର ॥ ତେମନ ଉଜର ଲୟୁାରଖେବନ୍ଧଘରେ । ଷ୍ଟରିହତେ ଘେରାଇଲ ଆଲମ ନମ୍ବରେ ॥ ରାଶିତପେ ଚଲ୍କକତେ ଫଟେନ ପହରା । ବଶାଶଏ ଗୋଜ ଫରେ ସୋଜା ରାଖି ତାରା ॥ ହମେସା କମର ବାନ୍ଧେ ପିଆଦା ସକଲ । ଘଡ଼ଘଡ଼ ପାପ୍ରାକେ ସେ ଜାନାଏ ଖବର ॥ କରାଗାରେ ସାହାଯାଦୀ ଅନ୍ନ ପାନ ଗ୍ଲ୍ରେ । ଭାବତେ ଶୁନତେ ଯେନ ଅଗ୍ନି ଲାଗେ ଗାତ୍ରେ ॥ କାରାଗାରେ ଥାକ କନ୍ୟା ନିରବଧି କାନ୍ଦ । ଦୈବଯୋଗେ ଲାଇଲେନ ପିତା ମାତା ବାଦୀ ॥ ଏଇମତ କତଦିନ ଗୁଜରିଯ୍ା ଗେଲ । ଦଶମାସ ଦଶଦିନ ପୁରନ ହଇଲ ॥ ଗର୍ଭ ବ୍ୟଥାକରେ କନ୍ୟା କେ ରାଖିତ ପାରେ । ଘନ ଘନ ଉଠେଶୁଲ କେବା ଧରେ ତାରେ ॥ ଏହିରୂପେ ସାହା ଯାଦୀ ବଡ଼ କଷ୍ଟପାଏ । ପୀରରେ କାଲମ କବକର୍ଣ୍ଣ ରସେ ଗାଏ ॥

ଅନ୍ତରେ କରେନ ଶୋକ ପାପ୍ରାର ଯେ ବେଟି । ଗର୍ଭ ଥେକେ ସତ୍ୟପୀର ମାଗେନ ଲେଙ୍ଗଟି ॥ ଅଲ୍ପକରୂପେ ଆଛୁ ଆସି ବାଲକ ଶରୀରେ । ଲଜ୍ଜାରେ ଖାତରେ ଆମି ନଯାଇ ବାହାରେ ॥ ସୁନ୍ଦର ଆଞ୍ଚଲ ଯଦ୍ଧ ଦଅ ପରିବାରେ । ତେବେ ଆମି ଜନମ ହଇବ ଏ ସଂସାରେ ॥ କାହେ ଦୁଃଖ ପାଓ ମାତା ଶୁନ ଅମାର ବାନୀ । ଶୁକଦେବ ନନ୍ଦଡ଼ଲେନ ଯେମନ କୌପୁନୀ ॥ ଅସମ୍ଭବ ହୁରିଶୟେ ଶୁନତେ ବିସ୍ମୟେ । ପେଟର ଭିତରେ ମାଏ ପୋଏ କଥା କହେ ॥ ଏକ ଗୋଟି କଲ୍ଲି ତବେ ପଡ଼ିଲ ଖସିୟାଁ । ଦେଖି ସାହାଯାଦୀ ତାରେ ନଲଉଠାଇଆ । ଆପନା କାପଡ଼ତବେ ଅଞ୍ଚଲ ପାଡ଼ିଲ । କଲତେ ଭରିଯ୍ା ତାକେ ଗର୍ଭେତ ଭରିଲ ॥ ଦଶମାସ ଦଶଦିନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହଇଲ । ଦେବକୀ ସୁନ୍ଦରୀ ଯେନ ବିଷ୍ଣୁ ପ୍ରସବିଲ ॥ ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ଗଦା ପଦ୍ମ ଶୋହେ ଚୁରିହସ୍ତ । ଗଲେ ଦୁଲେ ବନମାଲ ଦିବ୍ୟ ପାରିଜାତ ॥ ପୂର୍ଣ୍ଣିମାର ଚନ୍ଦ୍ର ଯେନ ଉଦୟ ହଇଲ । ବଜୁଳ ଛଟକେ ପୀର ଆସମାନେ ଗେଲ ॥ ପ୍ରସବିୟା ସାହାଯାଦୀ ଚୁରିହତେ ଚୁହେଁ । ଫୁଲ ପଡ଼ିଆଛେ ଫଲ ଦେଖିତେ ନପାଏ ॥ କାରୁଣ୍ୟ କରିୟା ମନେ ଭାବେନ ଈଶ୍ବର । କାହାକୁ ଆମାରେ ଭଣ୍ଡ କହେ ମାୟାଧର ॥ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣ ଦେଖି ସବେ କ ବଲି ବଲିବେ । ନିଶ୍ଚୟ ଉଜିର ଆମାର ପରାନ ବାଧିବେ ॥ ହାଶି ଯେ ପାହାରି ସବୁ ଆଛେ ହୁସିଆର । ମହଲ ଘେରିଆ ଆଛେ ସତ ସରଦାର ॥ ଉଜିର ପାପ୍ରା ସେ ବସେ ତକତ ଉପରେ । ଶିକାପଜରୁରଗିୟାଜାନାଏ ଖବର ॥ ଶୁନପାପ୍ରା ଉଜିର ଯେ ଦେଖିତେ ଚଲିଲ । କବାଟ ଖୁଲିଆ ତାରା ଆନନ୍ଦେ ପଶିଲ । ସାତପାଞ୍ଚ ଦାସୀ ଲୟା ପାପ୍ରାଯାଦୀ ଗେଲ । ଯେଇ ମହଲତେ ବେଟୀ ପ୍ରସବିୟା ଛିଲ ॥ ତଥାଏ ପ୍ରବେଶ ହୟା ଦେଖିତ ପାଇଲ, ଫୁଲ ପଡ଼ିଆଛେ ଫଲ ଦେଖିତେ ନାରିଲ । ଚମତ୍କାର ହୈଲ ଦେଖି ମାଥାଏ ଚଡ଼କା । କହ ବେଟି ହକିକତା କାହାଁଗୟା ଲଡ଼କା ॥ ଚମତ୍କାର ହୟାବେଟି ହେଟକୈଲ ଶିର ମାଏଭି ଆଖିତେ ସବ କହିଲ ଜାହିର ॥ ସାପ ବେଙ୍ଗ କିବା

ଛୁଲ ଅସ୍ତଗୀର ଯେତେ । ନଜରରେ ଦେଖିଲ ନାହିଁ ଉଦ୍ଭଗିଯ଼ା କେତେ ।। ଭଲ ବୋଇ ଆସି କହୁ ନାହିଁ ଜାନ ବାତ । ନେକ ବନ୍ଧ ସଲାମତ ସାହେବଜଦା ହାତ ।। ଦରିଆ ନାଇତେ ହାମ ଗାଏ ଏକ ବେଜ । ଆଶେ ପାଶେ ଭାସେ ପଦ୍ମଫୁଲ କ ଆମୋଦ ।। ସେଇ ଫୁଲ ଉଠାଇଯ଼ା ବାସନାଲୁ ନାକେ । ଜଷିବେଜ ହୁଆମେର କର୍ମେର ବଡ଼ାକେ ।। ସାହାଯାଗା ବନେଲ ବେଟୀ ଶୁନ ମେରା ବାମା । ଫଲ ଖାଏ ଫୁଲ ରଖ ଭୁମି ଯେ ଡ଼ାକମା । ଏମନ ଦେଖିଯ଼ା ଘମା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହଇଲ । ଟାହାର ନକଟେ ସବ ଯାହାର କହିଲ । ଘୋଷା ହସ୍ତିଁ । ପାହା ତବେ ବଲେନ ଉଜରେ । ଏଇ ବେଟୀ ଡ଼ାକମା ଟେସ ନା ରଖିବ ଘରେ । ସଙ୍ଗେତେ ଲଇଲ ଉଜର ଆଲାମନସ୍ତର । ଜଙ୍ଗଲେର ମଧ୍ୟେ ତାକେ ଛୁଡ଼ିଲ ସତ୍ୱର । ପାହାଆଗେ ଉଜର କହେନ ସମାଗ୍ନର । ଛୁଡ଼ିଲୁ ଜଙ୍ଗଲ ବଟେ ହୁକୁମ ତୋମାର ।। ଉଜର ଛୁଡ଼ିଯ଼ାଁ । ତଖନ ଘରେ ପ୍ରବେଶିଲ । ହୁକୁମେତ କବକଣ୍ଠ ରସେ ବରଚିଲ ।।

ଏସବ ଜାନିଯ଼ା ପ୍ରଭୁ ସତ୍ୟନାରାଯ଼ନ । ବିଶ୍ୱକର୍ମା ବୋଲି ପ୍ରଭୁ କରିଲ ସ୍ମରନ । ନିଦାନ ବାରେଣି ଲଏ୍ୟ ବିଶ୍ୱକର୍ମା ଯାଏ । ପଥ ମଧ୍ୟେ ସତ୍ୟପୀର ଦେଖିଲେନ ତାଏ୍ୟ ।। ଫକୀରର ରୁପ ଦେଖି ବିଶ୍ୱକର୍ମାରାଏ୍ୟ । ସଲାମକରିଯ଼ା ବଲେ କିବାଅଜ୍ଞା ହଏ୍ୟ ।। ବିଶ୍ୱ-କର୍ମାଦେଖି ପ୍ରଭୁ ବଲେନ ବଚନ । ସ୍ୱରଦଣ୍ଡେ ଉଠାଇବେ ହବେଲି ଏଖନ ।। ପାହାର ହୁକୁମେ ଉଜର ଦେଶରେ ଅସିଲ । ଆମାର ମାତାକେ ଆନ ଜଙ୍ଗଲେ ଛୁଡ଼ିଲ ।। ଆମର ହୁକୁମେମାନି ହାବେଲି ଭୁଲିବେ । ପାହାରଉଜର ଗବଖବ ଯେ ହଇବେ ।। ସଲାମକରିଯ଼ା ବିଶ୍ୱକର୍ମା ଯାଏଚଲି । ସ୍ୱରଦଣ୍ଡେ ବନାଇଯ଼ା ଦିଲେନ ହାବେଲି ।। ବନକେଟେ ଚଉର୍ଦ୍ଦିଗେ ପ୍ରଜା ବସାଇଲେ । ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଦରେଜା କରେ ପାରେ ଜନାଇଲେ ।। ଯଖନ ଉଜର ଲଏ୍ୟ ଛୁଡ଼ିଆ ଅଇଲ । ଜଙ୍ଗଲେ ବସିଯ଼ା କନ୍ୟା କାନ୍ଦତେ ଲାଗିଲ ।। କି ଦୋଷ କରିନୁ ଆମି ପାହାର ଉଜରେ । କି ଲାଗିଯ଼ା ଅରଣ୍ୟତେ ଛେଡ଼େଗେଲ ମୋରେ ।। ପକ୍ଷୀ ବା ପକ୍ଷିନୀ କାର ନାହିଁ ଆଶା ବସା । ମନେର ଦୁଃଖିତେ କନ୍ୟା ହଇଲ ନିରାଶା ।। ମାଏର କ୍ରନ୍ଦନ ଦେଖେ ସତ୍ୟ ନାରାଯ଼ଣ । ଛୁଓ୍ୟାଲେରବେଶେପ୍ରଭୁ ମିଲେନ ତଖନ ।। ସତ୍ୟପୀର ଭଙ୍ଗିତବେ କେ ଜାନିବ ପାରେ । ମାଏର କୋଲେ ବସିଯ଼ା କ୍ଷୀର ପାନକରେ ।। ଛୁଓ୍ୟାଯ଼ ଦେଖିଯ଼ା କନ୍ୟା କାନ୍ଦେ ମନେ ମନେ । ମାତା ପ୍ରବୋଧିଯ଼ାବଲେସତ୍ୟନାରାଯ଼ନେ ।। ଅକାରନ କି ଖାତରେ କାନ୍ଦ ଭୁମି ବନେ । ହାବେଲୀର ମାଝେ ଆସି ରଖିବ ଯତନେ ।। ଏତବଲି ସତ୍ୟପୀର ଗେଲତାରେଲଏ୍ୟା । ହାବେଲୀର ମଧ୍ୟେତାରେ ଯତନେ ରାଖିଯ଼ା ।। ବାଲେକର ବେଶ ଧରେ ବାବା ସତ୍ୟପୀରେ । ଶିଶୁ ସାଥେ ଲଏ୍ୟ ଖେଲେ ପାହାର ଦୁଆରେ ।। ବାଲେକରସାଥେ ଖେଲେ ସୁକଣ୍ଠ'ର ହାଟ । ବାଟୁଲି ମାଇଲ ପୀର ଉଜରର ବେଟା । ନଗରେ ହଇଲ ଗୋଲ ବାଲକ ମାରିଲ । ଉଜର ଖବର ପାଯ଼ାଁ ଲଇଯ଼ା ଆସିଲ ।। ଗଲତେ ରକ୍ତର ଧାର ଯାଉ ଯେ ବହିଯ଼ା ଅସମାନେ ଥାକେ ପ୍ରଭୁ ଦେଖେନହାସିଯ଼ା ।। ଶୋକେ ପଡ଼େଭୁମେ ଗଡ଼େ ଉଜର କହିଲ । ପ୍ରଭୁର ପୁରାନ କବକଣ୍ଠ ବରଚିଲ ।

ହିଂସା-ରହିଯ଼ା ପୁତ୍ରେର ମୁଖ ଧରିତେ ନା ପାରେ ବୁକୁ ଶୋକେ କାନ୍ଦେ ଉଜରଘରନୀ । ଆହାମର ବାଛୁଆରେ କେଏଟେସ ମାରିଲ ତୋରେ ଉଠିଯ଼ା କହନା ମୋରେ ବାମା ।। ଅଙ୍ଗେ ବଲ ଛୁଲ ଯତ କେତେ ମାରେ ଢେଲ ହାତ ବସନ ଭୁଷଣ ଢେଲ ଘର । ସେଇହେତୁ ଶୁଏଆଛ କଥାକେନ ନ କହିଛ, ଏସ ବାଛୁ ଆମି କୋଲ କରି ।। ନଗରେ ନରନାରୀ କେନ୍ଦେ

ଫିରେ ହାଡ କରି,ଲୋତକ ବହୁଛେ ଘନ ଘନ । ଭଜର କାଜସୁ । ଫିରେ ଶେଲ ଲସ୍ୟା ବୁକୁ ମାରେ, ଦେଖିବକ ବଧୁବଦନ ॥ ସକଲ କୁମାର ସାଥେ, ଖେଳନ୍ତେ ଛୁଲଘର ଏଥେ ନାହିଁ ଜାନକେ ମାରିଲ ତୋରେ । ସକଲ କୁମାର ବଲେ, ତୁଇ କେନ ଭୂମିପରେ ପ୍ରାନ ଯାବେ ତୋମାରେ ଖାଣ୍ଡରେ ॥ ହା ପୁତ୍ରମରିଲ ଭୁମି କୋଲ ନ କରିଲୁ ଆମି, ତୋମାର ବଦନେବଣ୍ଟିବ କେମନେ । ବାଛାମୋର ହୈଲହାସ୍ତ, କାନ୍ଦସ୍ୟା ମରିବ ମୋସ୍ତ, ଆର କୋଥା ଦେଖିବ ନସ୍ତନେ ॥ ମହା ଦୁଃଖ ଶୋକପାନେ, ପାର୍ଶ୍ୱୀସ୍ତ ଡାକନ୍ଛେ ବନେ, ଅଷ୍ଟୁଦକ ହେରିସ୍ୟା ବ୍ୟାକୁଲ ॥ ନଫର ଗୃକରସାରି, କାନ୍ଦେଫିରେ ହାହା କରି, କାନ୍ଦେ ଫିରେ ନେଉନ୍ଦ ସକଲ ॥ ହେନ କାଲେଛଲ କରି, ଫକୀରେର ବେଶ ଧରି, ଜିଜ୍ଞାସିଲ ଭଜରେ ଖୋଦାଏ ॥ ରଚିସ୍ୟା ନିପଦୀ ଛନ୍ଦ ଗାଞ୍ଚାଲି କରିସ୍ୟା ବନ୍ଦ, ଶ୍ରୀ କବିକଣ୍ଠରେ ରସ ଗାଏ ॥

ପସ୍ତାର—ଫକୀର ବଲେନ ବାବା ଜିଜ୍ଞାସି ତୋମାରେ । କ ଖାଣ୍ଡରେ କାନ୍ଦ ବାବା କହନା ଆମାରେ ॥ ଭଜର ବଲେନଫକୀର କି ବୋଲିବ ତୋରେ । ଖେଳିବାରେ ଗେଲ ବାଛୁ କେ ମାଇଲ ତାରେ ॥ ସକଲ କୁମାର ସାଥେ ଖେଲିତ ସେ ଛୁଲ । ନା ଜାନି ତାହାରେ କେବା ବାଟୁଲ ମାଇଲ ॥ ବାଛୁର ଲାଗିସ୍ୟା ଆମାର ଶୋକେ ବୁକୁ ଫେଟେ । ଆକୁଲ ବ୍ୟାକୁଲ ହସ୍ୟା କାନ୍ଦ ହାଟେ ବାଟେ ॥ ସତ୍ୟପୀର ବଲେ ଆର କାନ୍ଦଲେ କି ହବେ । ପରମାୟୁ ଥସ୍ୟା କେନ ନ ବାଞ୍ଚଓ ତବେ ॥ ନଳିନୀ ପାଦେତେ ଜଲ ଫେରିଲେ ଯେମନ । ପିଣ୍ଡ ମଧ୍ୟେ ପ୍ରାନ ସେନ ରହିଛେ ତେମନ ॥ ଫକୀର ବଲେନ ଭଜର ବଲିହେ ତୋମାରେ । ଏକବାର ପୂଜା ଯଦି ମାନ ସତ୍ୟପୀରେ ॥ ଅବନ୍ଦା କରିସ୍ୟା ଯଦି କରିବେ ଶିରିଣୀ । ବାଞ୍ଚାଇସ୍ୟା ଦିବ ଯେ ତୋମାର ଯାଦୁଧନ ॥ ଭଜର ବଲେନ ଯଦି ବାଛୁରେ ପାଇବ । ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଟାକାର ଶିରିଣୀ ଆମି ଦିବ ॥ ଏଇ ଶୁନି ଫକୀର ସେ ଆନନ୍ଦିତ ହୈଲ । ପଦ୍ମାସନ କରି ପ୍ରଭୁ ବାଛୁ କୋଲେ ନିଲ ॥ କୋଲେ ଧରି ମୃତ ସଞ୍ଜୀବନୀ ପଢିଲେନ । ଭଜର ବେଟାର କାଏ ଉଠିଲ ପରାନ ॥ ଆନନ୍ଦ ହଇଲ ବଡ଼ ଶୋକ ଗେଲ ଦୂର । ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହଇଲେନ ଭକ୍ତେର ଠାକୁର । ସୁତ ପାସ୍ୟା ଭଜର ଯେ ଆନନ୍ଦିତ ମନ । ଘରେ ଗିଏ ପୂଜା କରେ ସତ୍ୟନାରାୟଣ ॥ ଆପନମହଲେ ଭଜର କରିଲେ ଆସ୍ଥାନ । ଉପରେ କରିଲ ଖାଣ୍ଡା ତାମ୍ବୁ ସାହେବାନ ॥ ହିନ୍ଦୁ ମୁସଲମାନ ସବ କରି ଆମନ୍ତ୍ରଣ । •ସନ୍ଧ୍ୟାକାଲେ ପୂଜା କରେ ସତ୍ୟନାରାୟଣ ॥ ସଓ୍ୱାହାନାରପନସଓ୍ୱାହାଜାରସୁପାରି । ସଓ୍ୱାହାଜାର ପାକାକଲା ନିବେଦନ କରି । ଗନ୍ଧପୁଷ୍ପ ଧୂପଦୀପ ଶିରିଣୀ ରାଖିସ୍ୟା । ପୂଜ କରେ ଭଜର ସେ ଆନନ୍ଦିତ ହସ୍ୟା । ନୂତନ ହାଣ୍ଡିତେ ରାଖେ ମିଠାଇ ଶିରିଣୀ । ନାରାୟଣ ମନ୍ତ୍ରେ ପୂଜାକରେ ଦ୍ୱିଜମୁନି ॥ ତରିଆର କଟାରି ତାର ମଧ୍ୟତେ ରାଖିସ୍ୟା । ପୁରୁଷ କାମିନୀ ବସେ ଏକମନ ହସ୍ୟା ॥ ସଂକଳ୍ପ କରିସ୍ୟା ଯଥା ଭଜର ବସିଲ । କୁଲୀନ ବ୍ରାହ୍ମନ ଡାକି କର୍ମ ଆରମ୍ଭିଲ ॥ ଆସ୍ଥାନ ପୂର୍ବେତେ ଏକ କଲଶ ସ୍ଥାପିଲ ॥ ପଞ୍ଚ ଯେ ଦେବତା ତହିଁ ବ୍ରାହ୍ମନ ପୂଜିଲ । ନାମ ଗୋତ୍ର ଉଚାରି ଯେ ସଂକଲ୍ପ କରିଲ । ଆସ୍ଥାନ ନିକଟେ ଏକ ଗନେଶ ସ୍ଥାପିଲ ॥ ଦକ୍ଷିଣେ ଈଶ୍ୱର ଆର ଉତ୍ତରେ ଶଙ୍କର । ଚତୁର୍ଥେ ପୂଜିଲ ତହିଁ ଦୁର୍ଗାର ପସ୍ତର । ସତ୍ୟନାରାୟନ ବୋଲି ମଧ୍ୟରେପୂଜିଲ । ଓଁକାର ଉଚାରି ତହିଁ ନଇବେଦ୍ୟ ଦିଲ । ପୂଜାଶେଷେ ଶିରିଣୀ ବାଣ୍ଟିଲେ ଜନେଜନେ । ଦେଖିଣଆନନ୍ଦହୈଲପ୍ରଭୁ ମନେମନେ । ଭଜରକରିଲ କଥା ସବାଏମୋରେ । ମାନକାରପାସ୍ତାରେସେ ହଜରେତଲଲେ ।

ଲଇଯିବାଁ ଶିରଣୀ । ପାତ୍ଶାର ଆଗୁତେ ଯେ ଶିରଣୀଦିଲଲିଯିବା । ପାତ୍ଶା ବଲେ ଉଜିର ଦେଖ କସ୍‌ମେ ମାଦିବୁଆ । ଉଜିର ବଲେନ ପାତ୍ଶା କହିଯେତୋମାରେ । ବାଲକେରସଙ୍ଗେବାସ୍ଥିତେଲ ଖେଳିବାରେ ॥ ନାହିଁ ଜାନି କେବାତାରେ ବାନ୍ଧିଲି ମାରିଲ । ଛଟପଟିହୁଏ ଆମାର ବାଚ୍ଛା ପ୍ରାନ ଦିଲ ॥ ଏକଟି ଫଣୀରତାରେ ବଞ୍ଚାଇଯିବାଦିଲ । ଶିରଣୀ ମାନଇ କରେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନହେଲ ॥ ପ୍ରଜାକରେ ଆନଯିବାଚ୍ଛିତାହାର ଶିରଣୀ । ଉଠିଯିବା ସଲାମ କରି ରଖାଲଏ ଭୂମି । ପାତ୍ଶାବଲେ ଉଜିର ମେଷ ଗଲ ନାହିଁଜାଏ । ଆମାର ଗୋଲଷ୍ଟବଡ଼ା ଅଲେଖଖୋଦାଏ ପାତ୍ଶା ଯଦିଶିରଣୀ କବୁଲ ନା କରିଲ । ଉଜିର ଫଣୀଏ ଘରେଶିରଣୀ ଆନିଲ ॥ ପାତ୍ଶା ଯଦି ଶିରଣୀ କବୁଲ ନା କରିଲ । ତାଙ୍କର ଗଜବଁ ତାରେ ବଢ଼ାଇ ପଡ଼ିଲ ॥ ହୁକୁମ କରିଲ ତବେପୀର ମହାତୋଜା ଖାଅରେ ତମାମ ବ୍ୟାଘ୍ର ପାତ୍ଶାର ପରଜା ॥ ହୁକୁମ ପାଇଯିବାତବେ ହମାମ ହୁମାମ । ଉଜାଡ଼ିକରିଯିବାଦିଲସହର ତମାମ ॥ କାରେମାରି କାରେ ଧରେ କାର ଘରେ ଡ଼ାକେ । ବ୍ୟାଘ୍ର ବ୍ୟାଘ୍ର ବୋଲି ହୁରି ପଡ଼ିଲ ମୁଲକେ ॥ ପାତ୍ଶାକେପରଜାପାଇକରିଲଖବର । ବାଘଯେ ଉଜାଡ଼ି କଲା ନଗର ସହର ॥ ପ୍ରଜାର ବଚନ ଶୁନିତକର ଉପର । ହାମ ବାଘମାରି ଚଲ ନଗର ସହର ॥ ବାଘେର ଶିକାରେ ଚଲେ ପାତ୍ଶାବହନ । ଶ୍ରୀକହ କର୍ଣ୍ଣେତେ ଶାଏ ହଜାର ସଲାମ ॥

ସ୍ଵାମ ସ୍ଵାମ ପ୍ରଭୁ କମଲା ରମନ । ଶରନ ପଶିଲୁ ଆମି କର ହେ ରକ୍ଷନ ॥ ହରି ହରି ହରି ଏବେ ବଲ ସର୍ବଜନ । ପାତ୍ଶାରେ ସଙ୍କଟ ଏବେ ଦିଲନାରାୟନ ॥ ଅଭ୍ରଚାରୀରେ ସ୍ଵାମାଯିବାଙ୍କବଲତେ ମାରି । ମୁସଲମାନ ବଲେ ପୀର ହିନ୍ଦୁ ବଲେ ହରି ॥ ।ବ୍ୟାଘ୍ରଙ୍କେ ଧରିବେ ଛଲେ ଆଲମ ନସ୍ତର । ବଡ଼ ବଡ଼ ମସ୍ତ ଘୋଡ଼ା ସଙ୍ଗେ କଶିବର ॥ ସିପାହିଧାନୁଷ୍କ ତହିଁ ଏକେ ଏକେ ତେଜା । ବାଇଶ ଅଶ୍ବରେ ସାଥେ ବଶାଶଏ ଗୋଜା ॥ ବାଘ ଯେ ବାହିଯିତକ ଶିକାରି ତାହାଲ । ବଲଦ ଉପରେ ଚଲେ ବଡ଼େ ବଡ଼େ ଜାଲ ॥ ହାଜାର ହାଜାର ଚଲେ ନିଶାନ ପତାକା । ବାଘେର ପିଞ୍ଜିରିକତ ନାହିଁ ଲେଖା ଯୋଖା ॥ ପିମ୍ପୁଡ଼ିକେ ଫୌଜ ଯେନେ ପାତ୍ଶାକାର କଲ । ବଡ଼ ବଡ଼ ଜନପଥେ ଧରିଯିବା ମୁସଲ ॥ ସୁବର୍ଣ୍ଣେର ହଂସଦେଖେ ମାନ ସରେବରେ । ନଲସ୍ବଜା ବାନ୍ଧିଲି ମାରିଲି ଯେଚ୍ଛେ କରେ ॥ ଉଜିର ଯେ ପାତ୍ଶାବସେ ହାତୀର ଉପର । ମାର ମାର ଧର ଧର ଡ଼ାକେ ନିରନ୍ତର । ସେ ନାଗନେ ଡ଼ାକେ ପାତ୍ଶାଦିଲ ପରମାନ । ଜଙ୍ଗଲ କାଟିଯିବା ଯେ କରିଦ ଚଉଖାନ ॥ ସତ୍ୟପୀର ଭଙ୍ଗି ବାବା କେ ଜାନିତେ ପାରେ । ଢେଁକିଭିକ୍ଷୁକ ପାତ୍ଶାନାଦେଖେନଜରେ ଉଜିର ଡ଼ାକିଯିବା ପାତ୍ଶାବଲେ ସମାସ୍ଥିର । କୋଥାଗେଲ ବ୍ୟାଘ୍ର ତାରେ ନା ଦେଖିଲାମ ଆର ॥ ଉଜିର ବଲେନଏଥେ ମୁଲୁମ କରିବ ଯେ ହବେ ବାହାର ତାରେ ପସ୍ବନେ ବଧିବ ॥ ପାତ୍ଶା ବଦ୍ୟମାନେ ସେନା ଫିରେନଜଙ୍ଗଲ । ଜଙ୍ଗଲେରେବିଚେ ଏକ ଦେଖିଲମହଲ ॥ ମହଲ ଦେଖିଯିବା ସବେଁଚମତ୍କାର ହେଲ । ପାତ୍ଶାର ଆଗୁତେ ଗିଏ ଜାହିର କରିଲ ॥ ଉଜିର ଲଇଯିବାପାଶେ ଦେଖିତ ତଡ଼ିଲ । ଉଜିରେ ଡ଼ାକିଯିବା ପାତ୍ଶା ଜିଜ୍ଞାସା କରିଲ ॥ ଉଜିର ବଲେନ ମୋରେ ନାହିଁ ଜ୍ଞାନବ । କେଜାନେ କି କଟେ ଆଛେ ଦେବ କି ଦାନବ ॥ ଅତଶୁନି ପାତ୍ଶାତବେ ହେଲଆଗୁୟର । ମହଲେ ଘେରିଯିବା ଇହେ ତାମ ମାନସ୍ବର ॥ ଆନନ୍ଦରେ ପାଶିତେ ପାତ୍ଶା ଦିଲ ପରମାନ କବିକର୍ଣ୍ଣ ବଲେ ପାତ୍ଶା ହଅ ସାବଧାନ ॥

ପରମାନ ପାତ୍ଶା ତବେ ଦିଲେନ ଉଜିରେ । ପ୍ରଜାଗନେ

ବାନ୍ଧିଆନ କଢ଼ଧାସ କାରେ ॥ ହୁକୁମେତ ଉଜିର ସେ ଚଲିଲ ସଭରେ । ପ୍ରଜାଗଣେ ଧରି ସଖେ କଢ଼ିବା ତାରେ ॥ ପ୍ରଜାଗଣେ ବୋଲେ ପାତ୍ରା ଦାମ ଆନ ଦେବା ॥ ଦାମ ନାହିଁ ଦିଲେ ମାରିସାଜା ହେବେ କେବା ॥ ପ୍ରଜାଗନ ବଲେ ପାତ୍ରା କହ ହେ ଭୁମାଏ । କଢ଼ ସବ ସାଧି ନିଏ ପାର ମହାଶୟେ । ପାତ୍ରା ବୋଲେ ପ୍ରଜାଗନ ବୋଲିସ୍ତା ତାହାରେ । ଯତ କଢ଼ି ନିଲ ସବ ଫେରିଦିଅ ମୋରେ ॥ ପ୍ରଜା ବୋଲେ ସାହାଯାପି କି କରି ବସିସ୍ତା । ପାତସା ମାଗେନ ଦାମ ଆପନ ଆସିସ୍ତା ॥ ଏହି ଗୋଟି କଥା ତବେ ବିସ୍ତାର ହଇଲ । ବିପାକେତେ ପ୍ରଜାଗନ ଭୁମାରି ପଡ଼ିଲ ॥ ଅତ ଶୁନ ସାହାଯାପି ଚମତ୍କାର ହେଲି । ସତ୍ୟପୀରେ ସାହାଯାପି ଇଆଦ କରିଲ । କୁଥା ଆଛେ ମୋର ବାବା ଆସ ନାଶ ତାପ । ସମୁନେତ ଆସ୍ୟ ଭୁମି କୋଲେ ଧରି ବାପ ॥ ଯଦି ପାତ୍ରା ଆସିସ୍ତା ଯେ ମାଗିବେନ ଦାମ । ଏଇତ ନଗରେ ଆମାର ନାହିଁ କିଛୁ କାମ ॥ ଆକଦାଏ ସାହାଯାପି ଇସ୍ତାଦ କରିଲ । ଆଚମ୍ବିତେ ନାରାୟନ ଆଗେ ଦାଣ୍ଡାଇଲ ॥ ବଡ଼ ଚମତ୍କାର ହସ୍ତା ସାହାଯାପି ଛିଲ । ଗୁଣ୍ଡ୍ୟା-ଲେରେ ବେଶେ ମାଏ କୋଲେ ପ୍ରବେଶିଲ ॥ କୋଲେ ବସ୍ତ ଧରେ ଯେନ ଯଶୋବନ୍ତୀ ମାଏ । ତେମନେତେ କ୍ଷୀର ପାନ କରେନ ଖୋଦାଏ ॥ ମାଏରେ ପ୍ରବୋଧକରେ ବାବା ସତ୍ୟପୀରେ ପାତ୍ରା ସଙ୍ଗେ ଲଢ଼ି ଆମି ହୟ୍ୟୁ କ ଖାତିରେ ॥ ମନେ କିଛୁ ଭାବନା କେଗୋ ନାକରିହ ଭୁମି । ଆପନାର ଦୋଷେ ପାତ୍ରା ମରିବେଅଖନ ॥ କ୍ଷୀର ପାନ କରେ ପ୍ରଭୁ ବୋଧିଆ ମ ତାରେ । ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହୟେ-ଗେଲ ବାବା ସତ୍ୟପୀରେ ॥ ଆସମାନେ ଥାକିସ୍ତା ସେ ସତ୍ୟନାରା-ୟନ । ଉଜିର ପାଣ୍ଡାକେ ଡାକି ବଲେନ ବଚନ ॥ ପାତ୍ରାକେ ଡାକିସ୍ତା ତବେ ବୋଲେ ସତ୍ୟପୀର । ମାନ୍ତନା ସାଧିଲେ ଭୁମି କମେର ଖାତିର ॥ ଏବେ ଭୂମି ଆପନାର ବାଞ୍ଛାବେ ପରାନ । ଗୁଣ୍ଡିଆ ପାଲିଅ ଭୂମି ଲୟା ନିଜ ଯାନ । ପାତ୍ର ବୋଲେ ଯଦି ଆମି ପାଇ ମୋର କଢ଼ି । ତବେତ ଗୁଣ୍ଡିୟା ଯାଇ ଦା ପାଇଲେ ଲଢ଼ି । ଧନୁ ହାତେ ଧରି ପାଣ୍ଡା ଡିଆର ଲଢ଼ିବେ । ଯେମନ ଯେ ମନ ଗର୍ବକେଲ ରଘୁନାଥେ ॥ ସମୁଦ୍ରେର ତୀରେ ଯେନ ସାଇ କୁମ୍ଭକର୍ଣ୍ଣ । ଯେମନ ସେ କରି ହଇଲ ନିଯ ନିଧନ ॥ ଖୁଲୁକଦାନର ସାଥେ ସମୁଦ୍ରେର ତୀରେ । ଦଶରଥ ଦୁଇପୁତ୍ର କି କରିବେ ପାରେ ॥ ରାବନ ରାକ୍ଷସ ଯେନ କଡ଼ାଇନଗଡ଼ । ପୃଷ୍ଠବ୍ରହ୍ମା ନା ଚିହ୍ନିସ୍ତା ସୁଖ କବେ ମୁଢ଼ ॥ ସତ୍ୟପୀର ଦସ୍ତଗୀର ହାଜାର ସଲାମ । କବିକର୍ଣ୍ଣ ବୋଲେ ପାଣ୍ଡା ବଥି ହୈଲ କାମ ॥

ଶୁନ ସର୍ବ ସଭାସଦେ ଯୁଦ୍ଧରେ କାଲାମ । ଖୋଦାଏ ପାତ୍ରାର କୈଲେକ ଗ୍ରାମଭିକ୍ଷମ । ବାଇଶି ଆମ୍ବୁଲ ଆଗେ ଉଠାଇଲ ଘୋଡ଼ା ମୁଗଲ ସିପାହି ସବ ମୁଛଦିଆ ମୋଢ଼ା ॥ ଧିକ ମିକ ଲଗାଇସ୍ତା ବୋଲେ ଧର ଧର । ବାଲି ରାଜା ସଙ୍ଗେ ଯେନ ରାମେର ସମର ॥ ଢାଲ ତରୁଆଲ ଆର କଟାରି ତୋମର । ରାବନ ଉପରେ ଯେନ ଶ୍ରୀରାମେର ଶର ॥ ଦିବ୍ୟବେଶ ହସ୍ତା ସତ୍ୟପୀର ବସୁଦାସ୍ତା । ଗୁଲି ତୀର ମାରେ ପୀର ହାସିସ୍ତା ହାସିସ୍ତା ॥ ବାଇଶ ଅମୁସ ପ୍ରଭୁ ଫେରାଇଲେ ମାରି । ନରସିଂହ ରୂପେ ଯେନ ହିରନ ବିଦାରି ॥ ମନ୍ତ୍ରୀକେର ହାତେ ଯେନ କାଲିଗାଛ ପଡ଼େ । ମୁଖା ହାତେ ସିପାହିର ଦୁମଦାମ ପଡ଼େ ॥ ଗୋଲି ତୀର ମାରେ ପୀର ଭେଦିଲ ମରମ । ସ୍କନ୍ଧହତେ ଛିଣ୍ଡେ ମାଥା ପଡ଼େ ଦୁମଦାମ ॥ ସୈନ୍ୟପାଦ ଧୂଳିତେ ଉଠିଲ ଅନ୍ଧକାର । କାଟାମାଥା ପଡ଼େ ଯସି ହଜାରହଜାର ମହା ଶାସ୍ତ୍ରବାନ ମୁଖେ କାଲ ସଞ୍ଚରିଲ । ଆସମାନୁ ପଡ଼ ଖଣ୍ଡା ଓସେନା ବିନାଶିଲ ॥ ଆସମାନ ସତ୍ୟପୀର କରେନ ସଂଗ୍ରାମ ।

ଖଣ୍ଡାର ଉପରେ ଖାଣ୍ଡା ପଡ଼େ ଦୁମଦାମ ॥ ପାତ୍ସା ଉଜିର ବନେ କେହ୍ନ ନାହିଁ ବାଞ୍ଚେ । ରକ୍ତେର ଲହଡ଼ଉଠେ ମଣ୍ଡାଲେ ଗାଛେ ॥ ପୀରେର ହୁକୁମ ଆସେ ଭାଲୁକ ନେକଡ଼ା । ଅଶୀ ହଜାର ବ୍ୟାଘ୍ର ଆସେ ଝାମ୍ପଖାଏ ମାଡ଼ା ॥ ଶୃଗାଲ ଗୀଧିନି ଖାଏ ଉଡ଼େ ଚିଲକାକ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗେ ବେଢ଼ିୟା ଜମ୍ବୁକା ଦେଏ ଡାକ ॥ ଏକଜନା ନାହିଁ ବଞ୍ଚେ ମାରେ ସତ୍ୟପୀର । ଶ୍ରାବନ ବରଷା ଜନ୍ମ ବରଷେ ରୁଧିର ॥ ବଡ଼ ଦୁଃଖ ହଲ ପାତ୍ସାକାନ୍ଦେ ଶୋକାନ୍ଧରେ । କବକର୍ଣ୍ଣ କଲେ ଦୟା କର ସତ୍ୟପୀରେ ॥

ରାମ ଭଜ ରାମ ଭଜ ପିଣ୍ଡେର କାରନ । ରାମ ନା ଭଜିୟା ମଲ ଲଙ୍କାର ରାବନ ॥ ସମର କରିୟା ମୈଲ ଆଲମ ନସ୍କର । ଦୁଃଖେତେ ପଡ଼ିୟାଁ ପାତ୍ସାକାନ୍ଦେ ଜର ଜର ॥ ହାସ୍ରାର ଏ ହାତ ମାରେ ଅପନା କପାଲେ । ଦୁଃଖେର ଉପରେ ଦୁଃଖ ଦାରୁଣ ଜଞ୍ଜାଲେ ॥ ପାତ୍ସା ବଲେ ଉଜିର ହେ ଚଲେ ଯାଅ ଭୁମି । ସେନା ହରାଇୟା ପ୍ରାନ୍ ନା ରାଖିବ ଆମି ॥ ଆପନାର ଦୋଷେ ଆମି ହରାଇଲୁ ପ୍ରାନ୍ । ଚହ୍ନିତେ ନା ପାର ଆମି ସେଇ କୋନଜନ ॥ ଆକୁଲ ହଇୟା ପାତ୍ସା କରେନ ରୋଦନ । ଅନ୍ତରେ ଜାନିଲ ପ୍ରଭୁ ସତ୍ୟନାରାୟନ ॥ ଫକୀର ହଇୟାଚଲେ ସତ୍ୟନାରାୟନ । ପାତ୍ସାର ଆଗୁତେ ପ୍ରଭୁ ଦିଲଦରଶନ । କାଲିଆ ବସ୍ତ୍ରାର ଶିରେ ଛିଣ୍ଡାକାନ୍ଥା ଗାଏ । ବଡ଼ାଇ ଦରଜବନ୍ଧେ ପୁଛେନଖୋଦାଏ । ଫକୀର ବଲେନ ବାବା ବଲହେ ତୁମାରେ । ଦୁଜନେ ବସିୟା କାହ କସେଇ ଖାତରେ ॥ କେବା ମାଇଲ ଏ ସବ ଆଲମ ନସ୍କର । ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗେ ବହିଛେ ରୁଧିର ଖରତର ॥ ବଡ଼ଜନା ଛିଲ ସେଇ ସକଲ ନାଶିଲ ନା ଜାନି ତୋର ଭାଗ୍ୟେ ପରବାନ ବାଞ୍ଛିଲ । ପାତ୍ସା ବଲେ ଫକୀର ହେ କଞ୍ଜୁଲ କପାଲେ । ଦୁଃଖେର ଉପରେ ଦୁଃଖ ଦାରୁନ ଜଞ୍ଜାଲେ ॥ ବ୍ୟାଘ୍ର ଧରି ଆସି ଆମି ଜଙ୍ଗଲେତେ ହେଥା । ହଇଲ ଏମନ ଦୁଃଖ କପାଲରେ ଲିଖା ॥ ନାହିଁ ଜାନ ରଙ୍ଗ ରୂପ ନ ଦେଖି କାହାରେ । ଏହାକ ହଇୟା ଏତ କରାମତ କରେ ॥ ମଲ କେତେ ଗିଏଆମି ଆରକ କହିବ । କାହାର ମାରିୟାଗଲେ ପରାନ ବଧିବ ॥ ଫକୀର ବଲେନ ବାବା କହି ହେ ତୋମାରେ । ଏକବାର ପୂଜା ଯଦି ମାନ ସତ୍ୟପୀରେ ॥ ଯଦି ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଟାକା ମାନବେ ଶିରଣି । ମିତ ସେନା ତୋମାର ଯେ ବାଞ୍ଚିବେ ଏଖନ । ପାତ୍ସା ବଲେ ମଲ୍ଲ ସୈନ୍ୟ ନା ହବ ଶିରଣୀ । ନିରାକାର ରୂପ ନା ଦେଖିଲେ ନାହିଁମାନି । ଫକୀର ବଲେନ ପାତ୍ସା କହିରେ ତୋମାରେ । ନିରାକାର ରୂପ ତୋରେ ଦେଖାଇବ ବାରେ ॥ ନିରାକାର ରୂପ ତବେ ହେର ଆସମାନେ । ଏତେବଲି ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହୈଲନାରାୟନେ । ଶୁନିୟାସେ ପାତ୍ସା ଯଦି ଆସମାନେ ଚାହେଁ । ନିରାକାର ଅବତାର ଦେଖିବାରେ ପାଏ ॥ ଦଶଧ କାଞ୍ଚନ ରୂପ ହେରିଲ ନୟନେ । ତତକ୍ଷଣେ ଶିରଣୀ ସେ ମାନିଲ ଆପନେ ॥ ପୁନଃ ସେହି ରୂପ ହୈଲ ଫକୀର ଖୋଦାଏ । ମାଥ ଏବସ୍ତ୍ରାର ଶିରେ ଛିଣ୍ଡାକାନ୍ଥା ଥାଏ ॥ ପାତ୍ସାବଲେ ଶିରଣୀ ଆମି ମାନବେଏଖନ । ବାଞ୍ଚାଇୟାଦିଅ ତୁମି ସୈନ୍ୟସେନାଗନ ॥ ଏହା ଶୁନି ମହାପ୍ରଭୁ ଆନନ୍ଦିତ ହଇଲ । ମୃତସଞ୍ଜିବନୀ ମନ୍ତ୍ରେ ସବେ ବାଞ୍ଚାଇଲ ॥ ଉଠିୟା ଚଳିଲଯୁତ ସୈନ୍ୟ ସେନା-ଗନ । ଦେଖିୟା ପାତ୍ସା ହଇଲ ଆନନ୍ଦିତ ମନ ॥ ଫକୀର ବଲେନ ପାତ୍ସା ବଲହେ ତୋମାରେ । ତୋମାରେସେଦେଟାହଏଲୟାସାଓ ଘରେ ॥ ଆମାର ସେ ମାତା ହବେ ତାର ପୁନ ଆମି । ତାରେ ନିବାସୟାଁ ଏତ ଦୁଃଖ ପାଲେ ତୁମି ॥ ସୁନିୟା ସେ ପାତ୍ସା ତବେ ହରଷ ଅନ୍ତରେ ॥ ବେଟୀରେ ବସାଏ ହାଣ୍ଡି ଆମାର ଉପରେ ॥ ଫକୀର ବଲେନ ବାବା ବଲି ହେ ତୁମାରେ । ପ୍ରତି

ବନ୍ଧୁରେତେ ପୂଜା କରିବେ ଆମାରେ ।। ସୈନ୍ୟସେନାଲୟ୍ୟା ପାଚ୍ଛା
ସ୍ୱଦେଶେଗମନ । ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହଏଗେଲ ସତ୍ୟନାରାୟଣ ।। ଆପନା
ମୂଲକେ ପାଚ୍ଛା ପ୍ରବେଶିଲ ଗିୟ୍ୟା । ଆପନା ବେଟୀରେ ଲମ୍ୱେ ମଦ୍ଧରେ
ରାଖିୟ୍ୟା ।। ଗଡ଼ାଗୁଣ୍ଡବୋଗୀସବ ଆନଲଙ୍ଗ କୟ୍ୟା । ହିନ୍ଦୁ ମୁସଲମାନ
ବସେ ଏକମନ ହୟ୍ୟା ।। ଘରଦ୍ୱାରେ ଘର ଖରେ ପୁତଲି ନିଶାନ ।
ଉପରେ କରିଲ ଖାଟ ତାମ୍ବୁ ସାମିଆନ ।। ବ୍ରାହ୍ମଣ କରେନ ପୂଜା
ସତ୍ୟନାରାୟଣ । ଶୁକ୍ଳପାଠ ହୟ୍ୟା ତଥା କରିଲ ଆହ୍ୱାନ ।। ସଓ୍ୟା-
ହାଜାର ପାନ ସଓ୍ୟା ହାଜାର ସୁପାରି । ସଓ୍ୟାହାଜାର ପାକାକଲେ
ନିବେଦନ କରି ।। ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଟାକାର ସେ ଅନିଲ ଶିରଣି । ନାରାୟଣ
ମନ୍ତ୍ରେ ପୂଜା କରେ ଦ୍ୱିଜମୁନି । ପୂଜାର ଚରିତ ପାଚ୍ଛା ଶୁନେ ଏକ
ମନେ । ପୂଜା ଶେଷେ ଶିରଣି ବାଣ୍ଟିଲ ସର୍ବଜନେ । ପ୍ରଥମେ ଯାହାର
ପାଚ୍ଛା ହଲେନ ଶିରଣି । ମୁଲକେ ପୂଜା କରାଅ ଯାହାର ଆପନ ।।
ଆନନ୍ଦରେ ହୈଲ ବଡ଼ ଶୋକ ଗେଲ ଦୂର ଆସନ୍ମାନେ ଉଠିଲେନ
ଭକ୍ତେର ଠାକୁର ।। କି ବର୍ଣ୍ଣିବ କରି ଆମି ପୀର ଗୁନମନି ।
ଏଇ ରୂପେ ସତ ପୀର ଅପୂର୍ବ କାହାଣି ।। ସନ୍ମମକରି ଏ ସର୍ବଜନ
ଗେଲ ଘରେ ।। ଭଜରେ ସେ ପାସ୍ୱା ରହେ ଆପନା ମଦ୍ଧରେ ।।
ଶ୍ରୀ କବିକର୍ଣ୍ଣେତେ ଗାଏ ସତ୍ୟପୀର ପାଏ । ହରି ହରି ବଲ
ଜନ୍ମପାପ ହୈଲ ଯାଏ ।।

●

ସ ମା ପ୍ତ

odia.org

JXA Oe HaÖ J iÞ D`Þj `e¸e @=Þ=ÑbÞÒa SX[Þ L«, JXhÞ aÞkÞÒe ek\aÞ JXA c_*e J iÞ J a[`Þf_ LeaÞL BRÞ \ÒmÒk, `ªLe ÒOÞe @bÞa ÒdÞN H jÖ²[m©`Þ¯ Þ HZ H jcª `ªL ÒdÞNÞBaÞ _cÒ« HkÞ Ace HL l] `ÒQºÞÞ

H\ÒdÞN J iÞ J a[`Þf_ LeaÞL @Ò_L JXA ANbe ÒkÒa HaÖ Ace jÖ²[e jelÞ]NÒe j[[ÒQºÞ LeÒaÞHkÞk Ace LÞcÔÞ

-JXA XV @N `eaÞe

ଆସନ୍ତୁ ପାଦେ ଆଗେଇବା